

De OmvangRijke missie

van Sam van Dam

De OmvangRijke missie

van Sam van Dam

Monique Hemelaar

Schrijver: Monique Hemelaar
Coverontwerp: Monique Hemelaar
ISBN: 9789402125689
© Monique Hemelaar

Proloog

‘EEN GEWAAGDE ONTSNAPPING’

Komen ze hier nog wel levend vandaan? Gaan ze het redden? Hij leunt kreunend tegen de stam van een dikke boom aan, terwijl die vragen door zijn hoofd blijven spoken. Met zijn tong uit zijn mond en paniek in zijn ogen hangt hij voorover gebogen uit te hijgen. Hij wil het opgeven. Hij kan niet meer. Laat de Kelpies hem maar vertrappelen. Laat ze maar briesend op hem neerkijken, met die kwaadaardige ruiters op hun rug. Hoefgetrappel komt dichterbij. Hij hoort het gekrijs van de ruiters boven de stilte van het bos uitkomen. De gladde schors van de boom waar hij tegenaan hangt voelt koel aan tegen zijn oververhitte en gewonde gezicht. Zijn hart klopt wild in zijn borstkas. Van schrik houdt hij zijn hand ertegenaan gedrukt.

Plotseling wordt er aan zijn arm getrokken. Zij geeft het niet op. Dat heeft ze nooit gedaan. Ze heeft hem gered van die moordlustige wezens.

“Kom op! Nog even volhouden, alsjeblieft,” hoort hij haar zachtjes mompelen. Hij ziet voor zich hoe de hoeven van de Kelpies het zand van de bospaden met iedere stap omhoog scheppen. Het witte schuim dat door de inspanning uit hun bek komt, valt druppel voor druppel op de zanderige grond of blijft aan hun eigen hals kleven. Ze galopperen zo hard als ze kunnen, kauwend op het bit in hun bek en aangespoord door die vreselijke wezens. Ze zijn niet ver meer. Hij hoort ze met de seconde dichterbij komen.

Er wordt weer aan zijn arm getrokken. Met meer kracht deze keer. Hij kijkt diep in haar ogen en ziet de angst en het verdriet erin weerspiegelen. Kreunend zet hij zich af tegen de stam en knikt haar even bemoedigend toe. Dan beginnen ze opnieuw te sprinten. Bomen flitsen voorbij en met grote sprongen ontwijken ze diepe kuilen en uitstekende wortels. Het gehijg neemt al snel weer toe, terwijl het tempo juist afneemt. Hij blijft staan en kijkt eens goed om zich heen. Sommige punten komen hem bekend voor. Ze komen in de buurt.

Zwarte schimmen komen razendsnel aangestormd. Verschrikt gebaart hij dat ze door moeten rennen en op moeten schieten. Ze zijn niet voor niets zo ver gekomen.

De diepe snee in zijn wenkbrauw en zijn blauwgroene kaak, kloppen in zijn gezicht bij iedere stap die hij zet. En door voedseltekort heeft hij niet veel energie meer over. Gelukkig is zij wel fit. Als zij maar kan ontsnappen, dan is het goed. Bezorgd ziet hij haar een aantal keer over haar schouder kijken. Hij wenkt haar en gebaart dat ze hem moet volgen. Vlug rent ze achter hem aan. Ze horen hoe de ruiters hun Kelpies aansporen om nog sneller te galopperen. Voordat ze een smal bospaadje in trekken, kijkt hij nog even achterom en staart regelrecht in de angstaanjagende ogen van één van de ruiters. Die wijst meteen met zijn zwaard hun richting op. Woeste kreten vliegen door de lucht. Ze zijn ontdekt. Daar is geen twijfel meer over mogelijk. Zo snel als ze kunnen, rennen ze het kronkelende pad af. Hij krijgt weer hoop als hij opeens ziet waar ze zijn. Vlug rent hij van het pad af, het dichtbegroeide bos in en trekt haar achter zich aan, terwijl het oorverdovende gekrijs van de ruiters aan blijft houden. Al snel komt er een enorme haag tevoorschijn. Hij strekt zich zowel in de hoogte als in de breedte oneindig ver uit. Ze rennen er langs, maar er is geen opening in te ontdekken. Hij ziet haar in paniek raken en geschrokken om zich heen kijken, terwijl er zweetdruppels langs haar slapen naar beneden glijden.

“Het komt allemaal goed,” fluistert hij zachtjes in haar richting. Vragend kijkt ze hem aan, terwijl hij speurend langs de haag loopt. Ze horen de Kelpies hun pas inhouden, op zoek naar een nieuw spoor. De ruiters zijn druk aan het overleggen en sommigen stappen zelfs van hun Kelpie af en turen de dichte begroeiing in.

Ze moeten nu extra voorzichtig zijn. Met zo min mogelijk geluid schuifelen ze voetje voor voetje verder langs de haag, op zoek naar een doorgang. Plotseling vindt hij waarnaar hij zoekt en opgelucht laten ze allebei een diepe zucht ontsnappen.

Takjes knappen onder de zware laarzen van de ruiters, terwijl ze met geheven zwaard door het bos trekken.

Voorzichtig duwt hij de loodzware deur een stukje naar binnen. Eén ruiter is zo dicht in hun buurt, dat ze bang zijn dat het al te laat is. Hij pakt haar snel bij haar schouders beet en duwt haar ruw door de smalle opening. Vervolgens

perst hij zichzelf er ook doorheen. Hij vangt nog net een glimp op van de ruiter die zijn hoofd precies zijn richting op draait, op het moment dat de deur het gat in de haag weer afsluit.

“Heeft hij ons gezien?” vraagt ze zenuwachtig. Hij haalt onzeker zijn schouders op. Ze zullen af moeten wachten. De ruiter staat nu precies aan de andere kant van de deur. Zwaar ademend loopt hij vlak langs de haag. Met zijn zwaard hakt hij laaghangende takken af. Hij blijft staan en wrijft met zijn hand door de haag, waarbij bladeren en takjes tegen zijn leren handschoen schuren. Een licht gegrom ontsnapt uit zijn keel.

Zij staan hand in hand, met ingehouden adem naar de deur te staren. Als ze ontdekt worden is het over. Ze vergeten zelfs met hun ogen te knipperen en staan in een bevroren houding naast elkaar. Het lijkt eindeloos lang te duren, maar uiteindelijk besluit de ruiter dan toch om door te lopen. Na een hele poos horen ze de ruiters weer op hun Kelpies klimmen en vertrekken. Heel langzaam sterft het hoefgetrappel weg.

Ze weten niet precies hoe lang ze daar al staan, maar pas als ze er zeker van zijn dat de stilte in het bos is teruggekeerd, omhelzen ze elkaar stevig. Op dit moment zijn ze veilig, maar waar moeten ze nu heen?

Hoofdstuk 1

‘EEN DOODNORMAAL GEZIN’

Sam staart verdrietig naar de foto die voor hem op bed ligt. Hij ziet er oud uit: verkreukeld, vaal en op sommige plekken een stukje ingescheurd. Maar in werkelijkheid is de foto hooguit een jaar oud. Het is een foto van Sam samen met zijn vader op de Veluwe. Gemaakt door een voorbijganger tijdens hun kampeerweekend. Toen leek er nog niets aan de hand te zijn. Ze waren het bos ingetrokken en kwamen een paar everzwijnen met jongen tegen. Jack zei dat ze voor hun eigen veiligheid niet te dicht in de buurt moesten komen en ze gingen een eindje verderop op een omgekapte boom zitten. Er kwam een ouder stel voorbij gewandeld en Jack vroeg of ze een foto wilden maken. Ze staan er blij op, met de armen om elkaar heen geslagen, brede glimlachen op de gezichten. Sam herinnert zich nog dat het erg warm was die dag. Voorzichtig strijkt hij even over de foto. Een trieste glimlach krult om zijn lippen. Enkele minuten nadat de foto was gemaakt, kreeg hij het slechte nieuws van zijn vader te horen. Er ontstaat een brok in zijn keel als hij daaraan terugdenkt. Zijn vader had hem verteld dat hij ernstig ziek was. Het begon met wat krampen in de buik, maar later begon hij ook veel gewicht te verliezen. Toen hij uiteindelijk naar de huisarts ging, was het eigenlijk al te laat. Jack werd doorgestuurd naar het ziekenhuis en daar had de oncoloog -na wat onderzoeken te hebben gedaan- al snel de uitslag: dikke darmkanker. Er was niets meer dat de artsen nog voor hem konden doen. De ziekte had een vergevorderd stadium bereikt. Jack kon alleen wat medicijnen krijgen om de pijn te verlichten. Eerst heeft hij nog een tijdje thuis gewoond, maar een paar weken geleden is hij in een verzorgingstehuis geplaatst, op een terminale afdeling. Geen kans meer op genezing; wachten op de dood.

Wat was Sam ontzettend kwaad geweest die dag in het bos. Hij was opgestaan en had tegen alles aangeschopt wat los en vast zat. Hij had staan schreeuwen en huilen tot hij uiteindelijk té uitgeput was om nog maar iets te doen. Al die tijd had zijn vader geduldig naar hem zitten kijken. Hij had hem uit laten razen. Van vermoeidheid was Sam in elkaar gezakt en hij had met zijn hoofd in zijn

handen op het zanderige bospad gezeten. Jack had hem overeind geholpen en zwijgend zijn ze terug naar de tent gestrompeld. De hele weg was Sam niet in staat geweest om ook maar een woord uit te brengen.

Die boosheid heeft heel lang aangehouden. Nog steeds voelt hij die woede af en toe zijn lijf insluipen en de controle overnemen. Hij kan maar niet begrijpen waarom dit zijn vader moet overkomen. Zijn vader verdient dit niet. Een dikke traan landt op de foto, precies op Sams wang. Snel veegt hij hem weg; bang om nog meer vlekken te maken.

Nu brengt hij zijn vader regelmatig een bezoek in het verzorgingstehuis. Het ligt helaas niet naast de deur, dus oom Henk brengt hem er met de auto naartoe, zodat hij zijn broer zelf ook nog even kan bezoeken. Sam woont nu bij zijn oom en tante. Hij had ze nog niet zo vaak ontmoet, maar het zijn aardige mensen. Tante Tess is altijd lekker druk en met de laatste roddels bezig, terwijl oom Henk heel nuchter is en veel geintjes maakt. Ze vullen elkaar goed aan. Ook hebben ze nog een dochter -Jane- die ongeveer even oud is als Sam, maar véél sportiever. Als hij Jane niet beter zou kennen, zou hij hebben gezegd dat ze een jongen is. Ze heeft kort, blond haar, net als haar moeder, en de bruine pretogen van haar vader.

Sam is diep in gedachten verzonken als hij zijn tante van beneden hoort roepen: "Sam, we gaan eten!" Heel zorgvuldig vouwt hij de foto weer op en stopt hem in zijn broekzak. Dan ademt hij een keer diep in, staat op en volgt de geur naar beneden.

Nu Sam het eten allemaal op tafel ziet staan, merkt hij pas dat hij trek heeft. Net als hij begint te twijfelen waar hij mee zal starten, begint tante Tess aan één van haar verhalen.

"Wat ik nou toch heb gehoord vandaag!"

Normaal gesproken wachten mensen dan totdat er iemand vraagt: "wat dan?" maar tante Tess niet. Ze gaat ervan uit dat iedereen geïnteresseerd is en praat gewoon verder.

"Je zult het niet geloven."

"Dat hebben we wel vaker met jouw verhalen," lacht oom Henk.

"Nou Henk, laat me nou even mijn verhaal doen. Het schijnt dat Jos, de buurjongen, een zak chips en een pakje sigaretten heeft gestolen uit de buurtsuper. Ik vond hem van de week al zo verdacht rondlopen toen ik hem tegenkwam op straat. Nu snap ik dus waarom. Ze hebben het ontdekt toen ze

de bewakingsbeelden terugkeken. Er stond meteen politie voor de deur. Ik fietste héél toevallig langs de woning toen er een agent voor de deur stopte.”

Sam besluit zich af te sluiten van het verhaal. Hij heeft Jos een paar keer gezien. Hij spreekt weleens met Jane af op de skatebaan en samen oefenen ze dan eindeloos stunts. Sam mag hem niet zo graag. Hij heeft zich een paar weken geleden op de skatebaan aan Sam voorgesteld, is vervolgens gaan skaten en heeft niet meer naar hem omgekeken. Als hij dus dingen wil gaan stelen, dan gaat hij vooral zijn gang maar.

Plotseling onderbreekt Jane haar moeder: “mam, houd er nou maar over op. We weten het nu wel. Jos heeft gestolen. Waarom moet bij jou altijd alles zo groot worden gemaakt. Je maakt echt van een mug een olifant.”

“Ik vind het anders een kwalijke zaak,” reageert tante Tess. “Je kunt je niet eens meer veilig voelen in je eigen buurt.”

“Mam, overdrijf nou niet zo. Iedereen maakt weleens een foutje.”

“Foutje? Foutje? Zeg maar gerust: FOUT. Nee, jongedame, zoiets doe je alleen met je volle verstand. Nu is het een zak chips en sigaretten, maar de volgende keer is het een gewapende overval!” Tante Tess loopt rood aan en wijst waarschuwend met haar vork naar Jane.

“Ja, hoor,” lacht oom Henk. “We zullen hem voor zijn verjaardag een bivakmuts geven.”

Jane laat alleen nog een geërgerde zucht horen en gaat vervolgens verder met eten, terwijl Tante Tess haar tirade naar oom Henk richt, die op zijn beurt alleen maar harder gaat lachen.

Het valt Sam op dat hij de enige is die al bijna klaar is met eten. Waarschijnlijk omdat hij zich niet in de discussie over het buurtsuperincident heeft gemengd. Soms bemoeit hij zich er weleens mee, maar vandaag staat zijn hoofd er niet naar. Morgen gaat hij zijn vader weer bezoeken. Het is nu alweer een paar dagen geleden dat hij hem voor het laatst heeft gezien. Door school en de lange reistijd was hij niet altijd in de gelegenheid om op bezoek te gaan, maar nu de zomervakantie is aangebroken zal daar verandering in komen.

“Heeft het gesmaakt, meneer van Dam?”

Met een ruk wordt Sam uit zijn dagdroom gehaald. Iedere keer weer schrikt hij van de brommende stem van Brownie. Brownie hoort eigenlijk ook een beetje bij de familie. Hij zorgt voor het eten, dekt de tafel, ruimt af, doet de afwas, maakt schoon, maakt de bedden op en ga zo maar door. Er komt werkelijk

geen eind aan de taken van de huishouder en ook niemand begrijpt hoe hij dit alles in zijn eentje voor elkaar krijgt.

Sam zag Brownie voor het eerst toen de auto voor het huis stopte en oom Henk de bagage van Sam uit de kofferbak tilde. Brownie kwam aanlopen toen de auto tot stilstand kwam. Hij liep Sam -op zijn pantoffels- met een doordringende blik voorbij, nam de koffers van oom Henk over en slofte weer naar binnen. "Bedankt, Brownie!" riep oom Henk hem nog na, maar hij hoorde het niet meer.

"Brownie?" had Sam verbijsterd gevraagd. "Wie vernoemd zijn kind nou naar gebak?" Oom Henk had vermakelijk gelachen om die opmerking van Sam. Sam had het kleine mannetje angstaanjagend gevonden. Hij is misschien net een halve meter hoog, heeft een gerimpeld gezicht en korte, bruine krullen aan de zijkant van zijn hoofd. Bovenop is hij kaal. Later toen Sam Brownie een beetje leerde kennen en hem in en om het huis vaak tegenkwam, verbaasde hij zich ook iedere keer over zijn lage, brommende stem dat totaal niet past bij zijn kleine formaat. Sam heeft ook vaak het idee dat Brownie hem in de gaten houdt. Hij voelt de ogen van het mannetje in zijn rug bij iedere stap die hij zet.

"Heeft het gesmaakt, meneer van Dam?" vraagt Brownie opnieuw.

"Ja, het was heerlijk," antwoordt Sam.

Brownie houdt zijn ogen strak op Sam gericht, gaat op zijn tenen staan en pakt moeiteloos het vuile bord van de tafel boven hem.

Er loopt een rilling langs Sams rug, terwijl het mannetje langzaam weg sloft.

Hoofdstuk 2

‘EEN WARRIG RAADSEL’

De laatste keer dat Sam zijn vader zag, was Jack erg moe geweest. Hij zag er bleek en mager uit. Helemaal niet zoals Sam zijn vader kende, met een gezonde kleur op zijn wangen door het werken in de buitenlucht. Door het medicijngebruik en de vermoeidheid herkende Sam zijn vader nauwelijks.

Sam zit al een tijd in de auto naast oom Henk. Volgens het navigatiesysteem moeten ze over 8 minuten bij het verzorgingstehuis aankomen. Sam zit ongeduldig op de bijrijdersstoel. Zijn handen voelen zweterig aan en op de één of andere manier kan hij ook zijn voeten niet stil houden. Oom Henk schijnt het te merken en legt even geruststellend een hand op Sams knie.

“Gaat het goed, knul?” vraagt oom Henk. “Je ziet er een beetje nerveus uit.”

“Dat ben ik ook. Ik hoop gewoon dat papa er vandaag beter uitziet dan de vorige keer en dat we wat langer kunnen praten. Ik mis hem zo erg.”

“Dat begrijp ik, Sam. Het is vervelend, maar je moet je er ook bij neerleggen dat er zeer binnenkort een dag komt dat je voorgoed afscheid moet nemen van je vader. Hij is nou eenmaal ernstig ziek. Hoe rot het ook is, je zal je er een klein beetje op voor moeten bereiden dat hij er waarschijnlijk iedere keer dat je hem ziet slechter uit gaat zien.”

Zonder dat Sam het doorheeft lopen de tranen over zijn wangen. Natuurlijk weet hij dat zijn vader doodgaat. Er gaat geen uur voorbij zonder dat hij daar zelf aan heeft gedacht. Hij wil die gedachte alleen zo lang mogelijk van zich afzetten. Zolang zijn vader leeft, mag hij daar niet aan denken. Het doet te veel pijn. Maar nu oom Henk de woorden hardop uitspreekt, komt het nog harder aan dan Sam vermoedde. Het lijkt wel alsof hij zich nu pas beseft dat het allemaal echt gebeurt en dat het geen droom is.

Nog 6 minuten.

Oom Henk praat ondertussen verder, maar doordat Sams gedachten afdwaalden, is hij ergens de draad kwijtgeraakt.

“Ik belde haar op een woensdagavond op. Zomaar, om even te vragen hoe het met haar ging; wat ze had gegeten, of ze nog wat had gewonnen met de bingo, je kent het wel, praatje prut. Maar ik kreeg haar niet te pakken. Misschien even naar de buurvrouw, dacht ik. De volgende morgen belde ik weer; nog steeds geen gehoor. Ik werd ongerust en besloot even bij haar langs te gaan. Gelukkig had ik een huissleutel. Ik vond haar in de slaapkamer -op bed- met haar ogen gesloten. Ze had een hartaanval gehad en was in haar slaap overleden.” Oom Henk stopt even met praten, ademt diep in en mompelt dan: “van de een op het andere moment was mijn moeder weg.”

Oom Henk kijkt naar Sam en ziet de tranen die nog steeds over zijn wangen glijden.

“Oh, Sam, het spijt me. Ik wil je niet overstuur maken. Al die verhalen over de dood zijn nou ook niet al te opbeurend. Ik wil je alleen geen valse hoop geven. Zieke mensen zien er nou eenmaal ook ziek uit. Je kunt beter genieten van de korte tijd die je nog met je vader hebt, dan je druk maken over hoe hij eruit ziet. Je weet waarschijnlijk nooit wanneer het de laatste keer is dat je hem ziet.”

“Dat snap ik ook wel,” zegt Sam, terwijl hij de tranen uit zijn ogen veegt. “Het is gewoon niet leuk om aan te denken. Iedere keer dat de telefoon gaat, hoop ik dat het niet het verzorgingstehuis is dat belt.” Sam zucht, denkt nog eens over die laatste opmerking na en zegt dan: “kun je nagaan hoe vaak dat voorkomt.”

Oom Henk en Sam moeten beide lachen om die laatste toevoeging. Oom Henk noemt tante Tess weleens een wandelende telefooncentrale. De telefoon rinkelt zeker een paar keer op een avond. Vaak vertelt tante Tess aan iedereen aan de andere kant van de lijn dezelfde verhalen en roddels uit de buurt.

Nog 4 minuten.

Als ze uitgelachen zijn, neemt het gezicht van oom Henk weer ernstige vormen aan en hij gaat op serieuze toon verder.

“Je moet van deze bezoeken genieten, knul. Ik denk ook dat je vader liever heeft dat je hem verhalen vertelt over wat je hebt meegemaakt die laatste dagen op school en hoe je denkt je zomervakantie in te vullen, dan dat je je zorgen maakt om hem.”

Tja, de zomervakantie. Sam heeft geen idee hoe hij die tijd gaat besteden. Hij gaat sowieso niet op vakantie, want hij wil dicht bij zijn vader blijven. Maar

echte vrienden heeft hij hier nog niet en het weer zit de laatste tijd ook niet mee. Het lijkt wel herfst.

Vorig jaar is hij met zijn vader naar Turkije geweest. Ze zaten in een hotel dicht bij het strand en een boulevard met een heleboel restaurants en winkeltjes. Sam en zijn vader gingen overdag vaak naar het strand. Het was veel te warm om iets anders te doen. Soms huurden ze een jetski en scheurden ermee over de zee. Ook gingen ze af en toe op excursie. De jeepsafari vond Sam het leukst. Crossen over de zanderige paden. Toen ze terugkwamen bij het hotel, zagen ze eruit alsof ze een maand niet onder de douche hadden gestaan.

“Nou, we zijn er bijna. Het wordt weleens tijd om de benen te strekken”, zegt oom Henk.

In de deuropening blijft Sam staan. Zijn vader zit rechtop in bed en kijkt naar de televisie die boven hem hangt. Met de afstandsbediening in zijn rechterhand zapt hij langs de kanalen. Hoewel hij iets meer kleur in zijn gezicht heeft dan de vorige keer, ziet hij er nog steeds ziek uit; mager en futloos.

“Hoi, pap!” roept Sam enthousiast, terwijl hij de kamer binnenloopt.

Jack kijkt verschrikt op; hij had Sam niet binnen horen komen.

“Sam, wat fijn dat dat ik je weer zie! Ben je alleen?”

“Ja, klopt,” zegt Sam. “Oom Henk komt me straks weer ophalen.”

Het komt zelden voor dat oom Henk zulke serieuze gesprekken voert als in de auto, maar hij had wel gelijk. Het is tijd om te stoppen met treuren en te genieten van de momenten met zijn vader. Treuren komt in een later stadium wel weer terug. Daarom had Sam gevraagd of hij even alleen mocht zijn met zijn vader. Oom Henk begreep dit wel en zou in de kantine een paar bakken koffie drinken voordat hij naar boven zou komen.

Opeens verandert er iets aan zijn vader. Hij gaat fier rechtop zitten, kijkt Sam doordringend aan en pakt hem stevig bij zijn schouders. Jack kijkt langs Sam heen de gang in -alsof hij er zeker van wil zijn dat ze alleen zijn- en begint dan op een fluisterton tegen hem te praten.

“Luister Sam, het is goed dat je alleen bent gekomen. We moeten dringend iets bespreken, maar dat moet tussen ons blijven. Kan ik daarop vertrouwen?”

Sam is even sprakeloos. Zo energiek heeft hij zijn vader in lange tijd niet gezien. En wat doet hij geheimzinnig? Sam voelt de zweterige handen en wiebelende voeten weer terugkeren. Plotseling wordt er aan zijn schouders geschud.

“Sam, kan ik daarop vertrouwen?”

“Ja, tuurlijk, pap,” antwoordt Sam met een onvaste stem.

“Zorg dan dat je geen woord mist van wat ik je nu ga vertellen:

Ga naar de kelder en zoek daar in de boekenkast naar een boek met als titel ‘De Poort’ en neem de inhoud mee. Als je vanaf de keukendeur rechtdoor het bos in loopt, kom je na ongeveer 3 kwartier wandelen een open plek tegen met een klein meer. Vind de juiste kei en treed binnen. Vraag naar Rudy, vind Rudy!”

Even is het stil.

“Uh, wát?” Sam heeft werkelijk geen woord begrepen van wat zijn vader hem net vertelde. Ga naar de kelder en neem de inhoud van een boek mee? Welke kelder? In het huis van zijn oom en tante? En hoe kun je de inhoud van een boek meenemen? Belangrijker nog: wat heeft het voor zin? En wie is Rudy? Hoe kan hij iemand vinden als hij niet weet wie het is en waar diegene woont?

“Pap, voel je jezelf wel goed? Moet ik iemand halen?” Jack is ondertussen weer kreunend onderuitgezakt. Hij ziet er bleek en vermoeid uit. Alle energie van een paar seconden geleden is totaal verdwenen.

“Nee, Sam, het gaat prima. Doe wat ik je heb gevraagd. Zal je dat doen?”

“Maar, pap, ik snap er helemaal niks van. Waarom vertel je mij dit allemaal?”

“Omdat de artsen zeggen dat mijn toestand met de dag verslechterd. Ik heb niet lang meer te leven. De artsen kunnen niets meer voor mij doen, Sam. Zij kunnen mij niet meer redden, maar jij wel. Jij bent de enige die mij nog kan redden!”

“Bedoel je dat er een medicijn bestaat waardoor je niet zal sterven?” vraagt Sam vol verbazing.

“Ja, dat is precies wat ik bedoel, Sam. Maar jij bent de enige die het kan gaan halen. Jou zullen ze wel binnenlaten, maar doe alsjeblieft voorzichtig. En zorg ervoor dat je er met niemand over praat!”

Net op het moment dat Sam nog meer wil vragen, komt oom Henk de kamer binnenwandelen.

“Ha, broertje! Hoe is het ermee? Zorgen ze nog een beetje goed voor je?”

Jack geeft oom Henk antwoord alsof er net niets is gebeurd en ze praten nog een tijdje met elkaar, terwijl Sam vol verwarring op zijn stoel blijft zitten. Hij begrijpt er echt helemaal niks van. Hoe kan het dat er ergens een geneesmiddel bestaat waar de artsen niets vanaf weten en zijn vader wel? En